

малко по-необикновени въ 20. въкъ, ние трѣбва да се боримъ въ живота, а не както едно врѣме“. Не, не, не! Едно врѣме хората сж били позече герои. Сегашнитѣ хора сж по страхливи. Герои за оцетъ ставатъ, но сладко вино отъ тѣхъ не излиза. И оцетъ съ милиони килограма може да изкарашъ, но речешъ ли да извадишъ сладко вино, трѣбва да сваришъ нѣколко милиона килограма сокъ, за да изкарашъ едва 500 грама сладко вино. Мжчна работа е това. Защо? Защото има: „Ще си помисля малко“. Сега, ако кажа: „Прѣстанете да мислите“, ще кажете: „Втасахме я“. Но, когато онзи избранникъ дойде да избере нѣкоя мома, и тя каже: „Азъ ще си помисля малко“, въпросътъ е свършенъ. Тя трѣбва да е мислила, още прѣди да дойде той. Когато канятъ нѣкого да стане ученикъ, той не трѣбва да каже: „Чакай да си помисля малко“. Въпросътъ е рѣшенъ. Канятъ нѣкой свещеникъ. Той казва: „Чакай да си помисля“. Защо ще си помисли? Азъ зная: двѣ енории има, едната дава 20,000 лв., а другата — 5,000 лв., и затуй казва: „Чакай да си помисля“. Ясно е защо. Никакъвъ другъ мотивъ нѣма. Принципътъ не лъже тукъ. „Чакай да си помисля малко“ — то е само, за да избѣгнемъ, да не признаемъ истината. Не, нѣма какво да мислишъ: то е лавиране.

Та, казвамъ, животътъ е една загадка, велика и приятна загадка за разрѣшаване. И пакъ ще ви кажа: за да разрѣшите живота, трѣбва да турите за основа любовта; за да разрѣшите правилно загадката, започнете съ любовта, тогава ще ви дойде на помощъ мъдростта, и най-послѣ истината. А дойдатъ ли тия три велики принципа въ живота, вие ще разрѣшите тази велика загадка. Азъ не искамъ днесъ да я разрѣшите, но вие, като приложите необходимитѣ условия, да я разрѣшите слѣдъ хиляди години като ученици. Има астрономи, които, за да изнамѣрятъ пжтя на една комета, трѣбва да работятъ съ години. Тѣ трѣбва да направятъ редъ математически изчисления, за да на-